

žemy sebi sami prajicj, so so njehdje sa ljetu
aby hiščje predy nješto stane, na čimž nje-
kotryžkuliž a tež itch wele žane wešelje nesmje-
ja. Snadž nastane wójna, semjerženje, khor-
rosz, drohota ic.

To pak nemóžemy tak srosmitcž, jako by ko-
meta tuto nesbožje sobu pschinesł aby predybježer
tehošameho byl. Nje, kometu niczo wo nami
newje. Wón pschihadja w swojim postajenym
času a tež na druhich hwjezkach dawa so
wón widjicj. My pak tudy delkach s najchim
wešelom a nesbožom, s naschimi wutrobami
počnymi bojoszje a nadžje, s naschimi rózowy-
mi sahrodami a pohrebnisčjezi stejimy w bo-
žej ruzy. Wono pak so woprawdžje na semi
tam a sem tola nječajke nesbožje stane, nech
pschindje hdyž chze, a tak su tajzy wješčjerjo
dobyli. Hale to je runje tak, jako by w nozy
pryslał aby žortny čłoweł nowe ljetu na drošy
stał, k nebju do mjěšacžka hladał a prajil:
„Ja sym džiwne wjezy tam horkach widžil;
tuto ljetu sawješzje njechtó wó wšy wumre!“

Čžitarjo, pohladaj 20 ljet do sady! Hdy by
w poslednich 20 ljetach kožde ljetu jedyn kometu